

Vergaderjaar 1984–1985

16447

Gezondheidswet voor dieren

F

NADER RAPPORT

Aan de Koningin

Blijkens mededeling van de Directeur van Uw Kabinet van 7 september 1984, nr. 65 machtigde Uwe Majesteit de Raad van State zijn advies betreffende de Gezondheidswet voor dieren rechtstreeks aan de Staatssecretaris van Landbouw en Visserij te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 22 maart 1985, moge wij U, mede namens de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, hierbij aanbieden. De Raad sprak haar waardering uit voor de nieuwe opzet zoals die blijkt uit de nota van wijzigingen en de daarbij behorende memorie van antwoord. Het ontwerp wint daardoor aan overzichtelijkheid en toegankelijkheid en komt tegemoet aan de wensen van deregulering en harmonisatie.

Het streven naar deregulering en harmonisatie van wetgeving, waarvan het belang door de Raad van State nog werd onderstreept, heeft ons er toe gebracht, alle regelgeving met betrekking tot de omgang met dieren binnen één wettelijk kader te plaatsen. In dat verband stellen wij thans voor de Paardenwet 1939 (Stb. 620) in te trekken en als basis voor de op deze wet gebaseerde regelen een nieuw hoofdstuk IIb toe te voegen, welk hoofdstuk de regels met betrekking tot het fokken met vee bevat. Deze bepalingen zijn zodanig geformuleerd, dat zij tevens voldoende ruimte

bieden voor het uitvoeren van de richtlijn van de Raad der Europese Gemeenschappen nr. 77/504/EEG (PbEG L 206) en de daarop gebaseerde beschikkingen van de Europese Commissie. Weliswaar voorzag het ontwerp reeds in de mogelijkheid, regels te stellen omtrent het fokken met dieren, doch deze konden, gezien de plaatsing in hoofdstuk IIa, uitsluitend betrekking hebben op het welzijn van dieren. Ook de considerans is in dit verband aangepast.

Eveneens in het kader van de deregulering heeft de Raad van Ministers op 7 december 1984 besloten, te streven naar het beëindigen van de op diverse plaatsen vastgelegde verplichting, de Staten-Generaal periodiek verslag uit te brengen omtrent de uitvoering van wetgeving. In dat verband is het voorgestelde nieuwe artikel 37w geschrapt.

De Raad merkt op, dat op een aantal plaatsen niet is volstaan met delegatie aan de Kroon, maar ook subdelegatie mogelijk is gemaakt. De Raad noemt in dit verband de artikelen 10, 37l en 37o en wijst er voor zover nodig is op, dat deze subdelegatie niet in overeenstemming is met punt 7 van de aanwijzingen inzake terughoudendheid met regelgeving.

De Raad ziet daarbij onzes inziens over het hoofd, dat bedoeld punt 7 er

expliciet vanuit gaat, dat subdelegatie noodzakelijk kan zijn ten behoeve van een meer flexibele normstelling, zodat de Raads opvatting, dat deze subdelegatie in strijd is met bedoeld punt 7, in zijn algemeenheid onjuist is, althans nadere toelichting behoeft die de Raad niet geeft. Als zodanige toelichting kan naar onze mening niet worden opgevat de constatering, dat de regelingen tot welke vervanging de genoemde artikelen strekken geen subdelegatie kennen. Te meer niet, daar deze constatering ten aanzien van artikel 10 op een misverstand moet berusten. Ingevolge artikel 5 van de Veewet zijn de gemeenten verplicht om binnen het kader van een algemene maatregel van bestuur een verordening vast te stellen – onder goedkeuring van de Kroon – betreffende het veterinaire toezicht op markten. Artikel 5 van de Veewet en het daarop stoelende koninklijk besluit van 1 mei 1975 (Stb. 247) kennen dus wel degelijk een inhoudelijk met delegatie overeenkomende constructie. Aangezien echter van de in artikel 5 opgelegde verplichting geen ander gebruik werd gemaakt dan het overnemen van de inhoud van het koninklijk besluit van 1 mei 1975 in een gemeentelijke verordening, kunnen wij er mede uit oogpunt van deregulering mee instemmen, de mogelijkheid van subdelegatie uit het voorgestelde artikel 10 weg te nemen.

De verwijzing naar artikel 1, eerste lid, van de Wet op de dierenbescherming (Stb. 1961, 19) komt ons minder gelukkig voor. De bewuste bepaling van de Wet op de dierenbescherming heeft immers uitsluitend betrekking op waak- en heemhonden en mestkalveren, terwijl ons thans bij de uitwerking van artikel 37l een veel breder werkingsgebied voor ogen staat. Aangezien huisvestingseisen vaak zeer gedetailleerd zijn en de huisvestingssystemen enorm in ontwikkeling zijn kan niet volstaan worden met delegatie aan de Kroon, maar is subdelegatie uit het oogpunt van flexibele normstelling voor wat betreft artikel 37l, derde lid, noodzakelijk.

Wij hebben in deze opmerking van de Raad aanleiding gevonden het wetsvoorstel nog eens door te lichten tegen de achtergrond van delegatie en subdelegatie. Wij zijn daarbij tot de conclusie gekomen, dat op een aantal plaatsen subdelegatie kan worden gemist, doch dat op een aantal andere plaatsen bij nader inzien aan deze constructie behoefte blijkt te bestaan. Zo blijkt bij nader inzien subdelegatie in artikel 37o, eerste lid niet strikt noodzakelijk te zijn. Dit artikel is derhalve aangepast.

In artikel 37k ontbreekt de mogelijkheid van subdelegatie. Bij dit artikel heeft ons een regeling als bedoeld in artikel 18, tweede lid, van de Vleeskeuringswet, dat ook subdelegatie kent voor ogen gestaan. Subdelegatie is hier uit oogpunt van flexibele normstelling noodzakelijk, met name waar het betreft de technische omschrijving van de apparatuur waarmee dieren mogen worden gedood. Deze is zeer gedetailleerd en aan wijziging onderhevig, terwijl vooral ook de voorschriften omtrent de wijze waarop van deze apparatuur gebruik moet worden gemaakt aan snelle wijziging onderhevig kunnen zijn.

Uit het oogpunt van dierenwelzijn moet snel ingegrepen kunnen worden, wanneer de situatie waarin het dier verkeert, daartoe aanleiding geeft. Dit is niet mogelijk indien alleen volstaan wordt met delegatie aan de Kroon ingeval van artikel 37v. Ook op dit punt is de nota van wijzigingen aangepast.

In het door de Raad aangeduide punt 7 van de aanwijzingen inzake terughoudendheid met regelgeving wordt de wenselijkheid uitgesproken om ingeval van (sub)delegatie het kader aan te geven, waarbinnen deze delegatie mogelijk is. Hieraan is naar onze mening reeds voldaan doordat

de bepalingen waar het hier om gaat geplaatst zijn in het hoofdstuk «de zorg voor het welzijn van dieren». Wij verwijzen in dit verband gaarne naar paragraaf 3 van hoofdstuk III van de memorie van antwoord. Voorts is de mogelijkheid van subdelegatie in artikel 81f aangebracht, ten einde de tekst te laten overeenstemmen met andere wetten.

Het is de Raad opgevallen, dat het nieuwe artikel 77k, dat strekt ter vervanging van het oude artikel 45, de daarin vervatte regeling ontbeert ingevolge welke het opleggen van een heffing door de Minister achterwege blijft indien en voorzover het Landbouwschap de bedoelde bijdrage in 's Rijks kas stort en ingevolge welke regeling de Minister de medewerking van een bedrijfslichaam kan vorderen ter zake van het heffen en invorderen van bijdrage.

Wij merken op, dat aan deze bepaling geen behoefte bestaat. Het Landbouwschap beschikt namelijk over de autonome bevoegdheid heffingen op te leggen en maakt van deze bevoegdheid gebruik. Ook thans wordt de praktijk gevolgd, dat een deel van de aldus ontstane fondsen wordt aangewend om (een deel van) de hier bedoelde kosten te bestrijden. Daarentrent worden overeenkomsten gesloten tussen het Landbouwschap en de Minister van Landbouw en Visserij. De Minister ziet vervolgens af van het opleggen van een heffing, waartoe artikel 9, derde lid, van de Veewet (Stb. 1920, 153) de mogelijkheid biedt. Deze regeling zal kunnen worden voortgezet binnen het kader van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren.

De Raad acht het wenselijk, dat in de memorie van antwoord nader wordt ingegaan op de verhouding tussen een viertal mogelijkheden om toestemming, vrijstelling en ontheffing te verlenen, voorkomend in de artikelen 77a, 81a, 81b en 76. Wij geven hieraan gaarne uitvoering, waarbij wij opmerken, dat het handhaven van artikel 76 oud op een omissie berust. Ook werd overtreding van de aan deze toestemming, ontheffingen en vrijstellingen eventueel te verbinden voorschriften onder de werking van de Wet op de economische delicten gebracht, zoals de Raad adviseerde.

Terecht beveelt de Raad aan, de in artikel 81g vervatte geheimhoudingsbepaling aan de werking van de Wet op de economische delicten te

onttrekken. Aan dit advies is gevolg gegeven.

De Raad gaat uitvoerig in op het voorgestelde nieuwe artikel 87a, ingevolge het welk de op overtreding van de artikelen 37s en 37t gestelde straffen met een derde kunnen worden verhoogd, indien zij worden gepleegd bij wedstrijden met betrekking tot welke een totalisator is georganiseerd.

Wij merken daaromtrent op, dat de gekozen plaats en formulering inderdaad de door de Raad gestelde vraag kan doen rijzen. Wij hebben dan ook gevolg gegeven aan de suggestie van de Raad, om de beoogde strafverzwaring in het lichaam van de nota van wijziging op te nemen, door een derde lid aan artikel 84b toe te voegen.

Ten slotte zij opgemerkt, dat van de gelegenheid gebruik is gemaakt nog enige onvolkomenheden van redactionele aard in de memorie van antwoord, de nota van wijziging en de toelichting daarop weg te nemen.

Wij veroorloven ons, mede namens de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, U in overweging te geven goed te vinden, dat de overeenkomstig het vorenstaande gewijzigde memorie van antwoord benevens de gewijzigde nota van wijziging met de daarbij behorende toelichting door de Staatssecretaris van Landbouw en Visserij aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal worden gezonden.

De Minister van Landbouw en Visserij,
G. J. M. Braks

De Staatssecretaris van Landbouw en Visserij,
A. Ploeg